

СПОМЕНЪ

Виждамъ още вечерята
и ливадитѣ ни росни,
ти вървишъ въ тревата боса
съ чиста пѣсенъ на уста.

Вѣгъръ вѣе твойта блуза —
кжсъ отъ синьото небе,
шушнатъ млади кукурузи,
цвили нѣкъде жребець . . .

Какъ обичахъ, какъ обичахъ
да ме гали пѣсенъта
и прекрасното момиче
да сънувамъ презъ нощта . . .

Ехъ, години отшумѣли
като облаци надъ насъ!
Ний сме вече възмѣждали,
а сме още съ нѣжеиъ гласъ.

Но нали ти все си младо,
мое весело сърдце —
виждамъ роснитѣ ливади,
виждамъ нейното лице.